

Carl Hammoud

Carl Hammoud berättar om sitt konstnärskap - hur det började, tiden på Valand, inspiration, rutiner, verken i utställningen och vad stipendiet betyder för honom.

Hur började det?

Jag tror inte att det finns någon särskild stund, jag tror att jag alltid vetat att jag skulle bli konstnär, ända sedan jag lärde mig ordet. Jag ritade mycket när jag var liten och höll mina ögon och öron öppna när jag växte upp. En klasskamrat kanske hade en förälder som gjorde något liknande. Så småningom luskade jag ut att man skulle gå förberedande konstskolor. Efter gymnasiet sökte jag in och kom in och sedan pluggade jag oavbrutet tills jag tog examen från Valand.

Ett år senare hade jag utställning på kommersiellt galleri. Så det var ganska självklart. Det fanns aldrig någon tvekan, det var en rak väg.

Konsthögskolan Valand

Tiden på Valand var nog den viktigaste, om man tänker på hur man formades intellektuellt. De förberedande konstskolor jag gått på tidigare var väldigt formella, med modellmåleri och stillebenmåleri osv. På Valand fick man jobba med intellektet på ett helt annat sätt. När jag gick på Valand var det väldigt lyxigt på det sättet att man hade en stor egen ateljé, tillgång till skolan dygnet runt, och bra lärare även om det var få gästlärare på grund av budgeten. Så det var ändå betydande det som skolan gav.

Inspiration

Mycket av min inspiration kommer från konsthistorien. Konsthistorien har ju det gemensamt med vetenskapen, att det är en pågående process, ett sätt att förstå sin omvärld. Om vetenskapen drivs framåt av föregående upptäckter, drivs konsten framåt av det som gjorts förut inom konsten. Man hämtar alltid näring från historien. Men det kan också vara något som ställer till med oreda i ens huvud. Det finns ju så mycket tankar och idéer har uttryckts genom tiden, och det är inte alltid man inspirerats av något och kan dra ett rakt streck och koppla det till det man gör. Det är ett komplext förhållande, kan man säga.

Rutiner

Jag har alltid delat upp min arbetsdag i olika sektioner. Jag börjar med att jobba med papper, kanske jobbar med en pappersskulptur eller tecknar, på förmiddagen. På eftermiddagen går jag över till oljemåleri vilket är kladdigare, det kan vara fysiskt ansträngande om det är en större verk. Det är alltid svårt att veta när man ska avsluta dagens pass, det kan få vara lite mer löst hållet. Det är ett sätt för mig att slippa tänka på vad jag ska göra när jag kommer till ateljén. Man kan säga att jag ökar kladdighetsgraden allt eftersom dagen går.

När är ett verk färdigt?

Jag tycker att det sker per automatik. När jag inte vet hur jag ska stryka på mer färg på en målning eller hur jag ska jobba vidare på en pappersskulptur, brukar det betyda att de är färdiga. De säger det själva, verken. De säger: Nej jag vill inte ha något mer på mig nu. Det lyfter från att vara olja på duk eller blyerts på papper, det händer något som gör att det lyfter från att bara vara material till att bli ett verk, som är något annat.

Verken i utställningen

Past Present Future visar en rad museimontrar som är helt tomma. Jag jobbar på ett ämne som jag har återkommit till många gånger, som jag till exempel jobbade med i Meridian, dvs idén om tid. I det här fallet, hur museet förhåller sig till hur tid och historia. Jag föreställer mig att museet är en plats där det förflutna förvaltas idag för framtiden. Det blir som en slags tidlös kapsel som man befinner sig i.

Stipendiet

Jag har ofta ett sug efter längre perioder då jag kan jobba förutsättningslöst utan att behöva söka tillfällen att visa verk. Stipendiet ger mig en sådan möjlighet. Jag skulle kunna ta tid att experimentera och testa något. Jag har mappar med skisser på saker jag skulle vilja göra, så det kan nog komma något oväntat av det.